

treball amb el CD Rom sobre la Cetedoc Library. L'ús d'aquests recursos permeten provar amb un grau d'exhaustivitat sobre els textos mai assolida si una hipòtesi funciona o no. En la mesura en què les «influències», la «tradicció d'un autor» etc. s'han d'exterioritzar forçosament en l'ús d'un llenguatge, és possible ara, si donem en les preguntes pertinents, trobar la prova d'aquells corrents de pensament.

El Simposi comptà amb actes culturals complementaris organitzats pel Patronat d'Estudis Osonencs, tals com recepcions, concerts i sessions de cine-club. Per a l'acte de clausura els participants foren traslladats a la ciutat de Girona. El professor Rémi Brague de la Universitat de la Sorbona, llegí la lliçó de clausura. La seva esplèndida exposició versà sobre el trobament de cultures a Europa.

Sens dubte el Simposi aconseguí els seus objectius: en quant a participació comptà amb especialistes de quatre continents, de distintes tendències historiogràfiques i de distintos credos religiosos; les comunicacions enviades extenen l'àmbit pràcticament a tot el món culte.

En aquest sentit aquest tipus de trobades promouen el diàleg científic i també humà.

En quant al grau de qualitat intel·lectual, els noms citats parlen per si sols: un dels fins explícits de la trobada era contribuir a la normalització científica del nostre país. La Societat Catalana de Filosofia acull un grup de professors el cabdal de producció pròpia dels quals era ja digne d'obtenir una recepció més ampla, i a la vegada, digne de la confrontació amb les autoritats internacionals en els respectius temes. Els organitzadors volien, a més a més, mostrar com és possible oferir una acollida intel·ligent a investigadors de fora de les nostres fronteres. El problema específic de la filosofia medieval és que, per ser cultivada per minories, corre el perill de tancar-se sobre si. El Simposi donava ocasió d'una obertura franca d'horitzons. Els propòsits s'acompliren amb escreix. El Simposi fou també ocasió de contactes, d'intercanvi de llibres, d'idees i d'adreces personals. El rigor que es mostrà en la competència científica només fou comparable al bon humor dels seus participants.

C.S. i J.M.D.

LICEU «JOAN MARAGALL»

El Liceu Joan Maragall ha continuat amb la celebració de seminaris a l'Ateneu Barcelonès amb periodicitat d'un cada tres setmanes. El tema proposat pel curs 1992-93 fou *Filosofia catalana*. La sessió inaugural a càrrec de B. Castany s'intitulà *Trets i afinitats dels filòsofs catalans*, tingué lloc el dia 24 d'octubre de 1992. Posteriorment dissertà sobre el pensament de J. Serra Hunter el professor Ll. Alegret. Es dedicaren sessions a R. Turró, J. Balmes. El Dr. J.M. Terri-

cabras s'ocupà de J. Ferrater Mora, mentre el professor M. Satué i F. de Urmeneta de Tomàs Carreras i Artau i de P. Font i Puig respectivament. Bernat Castany parlà de E. Nicol amb qui mantingué una amistat personal.

En la sessió preparatòria pel curs següent s'escollí com a llibre a comentar l'*Enciclopèdia de les ciències filosòfiques* de Hegel.

Inaugurà el curs el Dr. J.M. Udina amb el comentari d'uns texts de Hegel

per introduir l'*Enciclopèdia* el dia 23 d'octubre de 1993.

El tercer trimestre es publicaren els seminaris celebrats l'any 1991 sobre F. Nietzsche en forma de revista filosòfica, que fou presentada a l'Ateneu Barcelonès el dia 14 de desembre de 1993.

Ens plau citar unes paraules del recentment finat Dr. Alfred Badia en ressenyar un dels llibres editats pel nostre Liceu en quant a les ponències presen-

tades i publicades: «Els resultats reflecteixen la personalitat del professor que s'aboca al filòsof investigat. Tot bon estudi d'un acadèmic en filosofia és una versió tan personal com paradoxalment fidel (...). Si els plans d'estudi del futur batxillerat (...) diu que ignoren la filosofia, ¿seran aquests llibres (...) el bell cant d'una subespècie de cignes destinats a l'extinció?» (*Diari Avui*).

M.S.S.

LLUÍS CUÉLLAR I BASSOLS (1925-1993)

Lluís Cuéllar i Bassols, nasqué a la ciutat d'Olot de la Garrotxa, en el si d'una família cristiana de la que n'era el cinquè fill, el 5 de març de 1925. Cursà estudis primaris i secundaris a la seva vila natal i es traslladà més tard a Barcelona per estudiar Filosofia i Lletres a la Universitat.

En acabar els estudis superiors li fou concedit el premi extraordinari de llicenciatura; era l'any 1948. El «Lycée Français» de Barcelona li atorgà una beca com a lector d'espanyol al «Lycée Louis le Grand» de Paris. A la capital de França sojornà durant dos cursos, en uns moments en què Sartre i altres filòsofs francesos l'havien convertit en un fogar de cultura filosòfica.

El jove llicenciat respirà aleshores una atmosfera d'obertura cultural, molt més àmplia que la que havia trobat a la ciutat comtal i a la universitat franquista. Ell mateix ens parlà, en més d'una ocasió, de l'impacte que rebé, en aquell moment, de la filosofia contemporània, i que no tenia res a veure amb l'escolasticisme que havia après a Barcelona. Aquest fet determinarà, en part, la temàtica posterior de la seva tesi doctoral.

En retornar a la ciutat comtal, entrà

com a professor adjunt de filosofia a la universitat i fou ajudant del Dr. Joaquim Carreras i Artau, essent durant uns anys l'encarregat d'impartir Filosofia Medieval. Més tard fou amic personal i col·laborador del Dr. Jaume Bofill, en tasques com la de fundar i ésser cap de redacció de la revista filosòfica *Convivium* durant gairebé deu anys, a partir de 1956. També per aquests temps col·laborà amb l'«Instituto Superior de Investigaciones Científicas» en la branca de filosofia. Per aquests anys, va contraure matrimoni amb la jove barcelonina Remei Grau de la que tingué cinc fills —Maria, Emília, Margarida, Rosa M. i Lluís—. Posteriorment preparà les oposicions a càtedra d'institut que guanyà després d'una brillant actuació el 1958. Exercí de catedràtic en els instituts «Milà i Fontanals» i «Joan Maragall» on substituï al cèlebre Dr. Roqué. Els primers anys ensenyà simultàniament a l'institut i a la universitat. Posteriorment, en ésser-li detectada una malaltia cardíaca i deteriorar-se l'ambient universitari per les vagues, li fou aconsellat facultativament que reduís tasques i es quedà només amb la càtedra de secundària, que conservà fins a la data de jubilació reglamentària el 1990.